

Sygn. akt I ACa 1567/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Nowicka de Poraj (spr.)
Sędziowie:	SSA Zbigniew Ducki SSO del. Krzysztof Hejosz
Protokolant:	sekretarz sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 18 lutego 2014 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa E. H.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. Oddział w K.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 17 września 2013 r. sygn. akt I C 313/11

- 1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że wymienioną w punkcie I kwotę 83 509,17 zł podwyższa do kwoty 87 950,37 zł (osiemdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset pięćdziesiąt 37/100 złotych) oraz w punkcie III w ten sposób, że kwotę 5 354 zł zastępuje kwotą 5 994 zł (pięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt cztery złote);**
- 2. oddala apelację w pozostałej części;**
- 3. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1 910 zł (jeden tysiąc dziewięćset dziesięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

I ACa 1567/14

UZASADNIENIE

Powódka E. H. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 123.050,37 zł, z tego: 87.950,37 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6.01.2011 r, objęte fakturą VAT nr (...), tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu powódki marki M. (...) oraz 35.100 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, objęte fakturą VAT

nr (...), tytułem koszt wynajmu pojazdu zastępczego. W uzasadnieniu powódka podała, że sprawca wypadku, kierująca pojazdem F. (...) K. M., była ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa zarzucając, że K. M. nie ponosi winy za zaistnienie przedmiotowej kolizji drogowej. Niezależnie od tego przedstawione przez powódkę koszty naprawy samochodu i najmu pojazdu zastępczego są zawyżone.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 17 września 2013 r, sygn. akt IC 313/11, zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 83 509, 17 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 6 stycznia 2011 t, a w pozostałej części powództwo oddalił. Sąd zasądził ponadto od pozwanego na rzecz powódki kwotę 5 353 zł, tytułem kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sad Okręgowy ustalił, że w dniu 2 sierpnia 2010 roku w K. na ul. (...), doszło do kolizji samochodu marki M. (...), stanowiącego własność powódki, prowadzonego przez Ł. S. i samochodu marki F. (...), prowadzonego przez K. M.. Uszkodzeniu uległy oba pojazdy. Przyczyną kolizji był nieprawidłowy manewr zmiany pasa ruchu przez kierującą pojazdem F. (...). Ona była wyłącznym sprawcą kolizji.

Pozwany zawarł z właścicielem pojazdu marki F. (...) umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, która obowiązywała w dniu 2.08.2010 r.

W wyniku zderzenia z samochodem F. (...) w pojeździe M. (...) uszkodzeniu uległy następujące części zamienne zakwalifikowane do wymiany: osłona tablicy rejestracyjnej przedniej, wykładzina zderzaka przedniego, kłapa zaczepu holowniczego, osłona lewa zderzaka przedniego, krata zderzaka przedniego, wzmocnienie środkowe zderzaka przedniego, wzmocnienie lewe zderzaka przedniego, wzmocnienie prawe zderzaka przedniego, odbojniki przednie lewy, prawy i środkowy, obudowa 1 czujnika parkowania przedniego środkowa lewa, obudowa 1 czujnika parkowania przedniego środkowa prawa, czujniki parkowania przednie środkowy prawy i zewnętrzny prawy, wiązka parktronika, krata wlotu powietrza, maska silnika, hak zabezpieczenia, reflektor prawy, osłony mechanizmu wycieraczek lewa i prawa, dysze reflektora lewa i prawa, reflektor przeciwmgielny prawy, błotnik przedni prawy, osłona wnętrza koła przedniego lewego, osłona wnętrza koła przedniego prawego, wzmocnienia przednie środkowe 1 i 2, poprzeczka przednia dolna, uszczelka przednia maski silnika, usztywnienie przednie prawe, ramy reflektora prawego i lewego, przedłużenie podłużnicy lewej i prawej, szyba czołowa, drzwi przednie prawe i tylne prawe, listwa rynny prawej, poduszki powietrzne kierowcy i pasażera, tablica wskaźników, zamki pasów przedniego lewego i prawego, 4 pasy bezpieczeństwa, goleń przedni prawy, tarcze kół przednich lewego i prawego, opona przednia lewa, kolumna kierownicy kp1, koło kierownicy, chłodnica, kołpak wentylatora, kołpak ochronny górny, wykładziny przednia i środkowa, tarcze kół tylnych lewego i prawego oraz opona tylna prawa. Do naprawy zakwalifikowano natomiast: formowanie przodu (2 rbg), boku lewego (1,5 rbg) i prawego (2 rbg), błotnik przedni lewy (1 rbg), wzmocnienie boczne prawe (3 rbg), podłużnicę przednią prawą (2 rbg) oraz wykładzinę zderzaka tylnego (10/12 rbg), zaś do kontroli: zwrotnicę przednią lewą (5/12 rbg), amortyzator przedni prawy (5/12 rbg) oraz tarczę kół tylnych lewego (5/12 rbg) i prawego (5/12 rbg), przy przyjęciu stawki roboczogodziny w kwocie 100 zł netto.

Koszt naprawy pojazdu powódki w zakładzie P.U.H. (...) P. S. w I., według kwalifikacji uszkodzeń pozwanego i faktury VAT nr (...) z dnia 22.12.2010 r., powinien wynieść 83.509,17 zł (z podatkiem VAT w wysokości 22%).

Po wypadku powódka oddała samochód do naprawy do nieautoryzowanego serwisu (...)U.H. (...) P. S. w I., położonego najbliżej jej miejsca zamieszkania, który zagwarantował naprawę pojazdu tej marki. Około miesiąc powódka oczekiwała na zakończenie czynności oględzin pojazdu przez pozwanego i z tego powodu w tym czasie nie była podejmowana naprawa samochodu. Do czasu naprawy pojazdu powódka korzystała z pojazdu o równorzędnej klasie i wyposażeniu w stosunku do posiadanego - M. (...), który należał do jej byłego męża. Samochód był potrzebny powódce do prowadzenia działalności gospodarczej i w celach niezwiązanych z tą działalnością, tj. do załatwiania codziennych spraw osobistych i rodzinnych.

Czas niezbędny do naprawy samochodu powódki w nieautoryzowanym serwisie pojazdów przy wykonywaniu naprawy przez jednego pracownika wraz z okresem oczekiwania na części samochodowe z magazynu centralnego powinien wynieść do 32 dni roboczych. Wynagrodzenie za wynajem pojazdu zastępczego w klasie pojazdów M. (...) w II półroczu 2010 r. kształtowało się na poziomie 202 zł za dobę brutto.

Oceniając powyższe fakty Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Pozwany – z którym kierująca pojazdem F. (...) zawarła umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dotyczącą tego pojazdu – zobowiązany był do naprawienia szkody wyrządzonej powódce wskutek kolizji drogowej zaistniałej w dniu 2.08.2010 r, której wyłącznym sprawcą była kierująca pojazdem F. (...). Odszkodowanie z tego tytułu winno zostać ustalone stosownie do art. 361 §2 k.c., w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, nie wyżej jednak niż do ustalonej w umowie ubezpieczenia wysokości sumy gwarancyjnej, zgodnie z przepisami art. 822 § 1 k.c. oraz art. 34 ust. 1 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych; t.j.: Dz. U. z 2013 r., poz. 392 ze zm.).

Sąd zweryfikował koszty naprawy samochodu M. (...) w nieautoryzowanym zakładzie samochodowym, który z tego tytułu wystawił fakturę VAT na kwotę 87.950,37 zł brutto. W oparciu o opinię J. K. - biegłego ds. rekonstrukcji wypadków i kolizji drogowych oraz wyceny kosztów napraw powypadkowych Sąd Okręgowy przyjął, że objęte w/w fakturą koszty znajdują one uzasadnienie, tj. pozostają w związku z uszkodzeniami powstałymi na skutek kolizji (art. 361 § 1 k.c.) oraz służyły ich usunięciu, w zakresie kwoty 83.509,17 zł brutto według cen z daty wystawienia faktury. Określając rodzaj uszkodzeń pojazdu biegły J. K. oparł się na ich zestawieniu przygotowanym przez pozwanego, natomiast koszty ich naprawy określił wykorzystując system kalkulacyjny A.. Sąd Okręgowy uznał za przekonujące ustalenie przez biegłego stawki roboczogodziny na poziomie 100 zł netto, a konieczności przyjęcia stawki niższej pozwana w żaden sposób nie wykazała.

Rozważając roszczenie powódki o odszkodowanie za konieczność wynajmu samochodu zamiennego na czas naprawy własnego, Sąd Okręgowy uznał je – co do zasady – za usprawiedliwione. Postulat pełnego odszkodowania przemawia, w ocenie Sądu, za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, tj. niezbędnych dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono, przez okres niezbędny do naprawy pojazdu. W orzecznictwie utrwalil się pogląd, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Z ustaleń Sądu wynika, że uszkodzony w kolizji drogowej samochód powódki był jedynym, jakim powódka wówczas dysponowała. Chcąc przyznać powódce stosowne odszkodowanie należałoby uwzględnić, że pozwany dopuścił się opóźnienia w dokonaniu oględzin pojazdu powódki, co uniemożliwiło przystąpienie do jego naprawy. Z kolei naprawa pojazdu nie powinna trwać nie dłużej niż 32 dni robocze (a więc 40 dni kalendarzowych). Tym samym niezbędny okres najmu pojazdu zastępczego mógł dotyczyć 70 dni. Uwzględniając wyliczoną przez biegłego stawkę dzienną wynajmu pojazdu takiego jaki miała wynajmować powódka (202 zł brutto za dobę), należne powódce odszkodowanie tytułem poniesionych w tym zakresie kosztów wynosiłoby 14.140 zł. Sąd Okręgowy uznał jednak w całości roszczenie powódki w tej części za bezzasadne. W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał dostatecznych podstaw do ustalenia, że powódka rzeczywiście zawarła umowę najmu o treści objętej dokumentem prywatnym z dnia 5 sierpnia 2010 r, jak też czy i w jakiej wysokości poniosła koszty wskazane w dokumencie koszty. Wątpliwości Sądu wiązały się z określeniem w umowie czasu najmu (117 dni) oraz z relacją powódki z osobą wynajmującego (były mąż powódki).

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy zasądził na rzecz powódki kwotę 83.509,17 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 06.01.2011 r. do dnia zapłaty.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Koszty procesu poniesione przez strony wyniosły łącznie 15.987,00 zł (w tym powódka poniosła 6.153,00 zł tytułem opłaty należnej od pozwu, obie strony po 3.617,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i powódka 700,00 zł, a pozwany 1.900,00 zł tytułem wydatków na

wynagrodzenia biegłego) Dlatego powódce, która wygrała proces w ok. 68 %, i która winna partycypować w kosztach procesu w ok. 32%, należał się zwrot kwoty 5.354,00 zł (10.470,00 zł – 32%x15.987,00).

Wyrok Sądu Okręgowego, w części oddalającej powództwo, zaskarżyła apelacją powódka, zarzucając:

I/ naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię oraz nienależyte zastosowanie, względnie niezastosowanie, a to:

1/ art. 805 § 1 k.c., art. 822 k.c., art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. przez przyjęcie, że

a/ pozwany nie ponosi pełnej odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę w zakresie poniesionych przez powódkę kosztów naprawy samochodu oraz wynajmu, iż koszt naprawy nie odbiegał od średnich cen rynkowych, a ponadto, całkowicie zasadnym było poniesienie przez powódkę kosztów najmu pojazdu zastępczego;

b/ poszkodowany jest zobowiązany do poszukiwania najtańszego warsztatu mechanicznego i nie ma swobody jego wyboru, co pozostaje w sprzeczności z wykładnią obowiązujących przepisów prawa oraz orzecnictwem Sądu Najwyższego,

c/ powód nie może skutecznie domagać się zwrotu poniesionych kosztów naprawy swojego pojazdu oraz wynajmu pojazdu zastępczego na podstawie dokumentów prywatnych dołączonych do pozwu i winien wykazać roszczenie w bliżej nieokreślony sposób, mimo, że treść rzeczony dokumentacji nie została zaprzeczona przez pozwanego i znajduje pełne odzwierciedlenie w opinii biegłego J. K. i w zeznaniach powódki,

2/ art. 83 § 1 k.c. przez jego zastosowanie i przyjęcie pozorności czynności prawnej polegającej na zawarciu przez powódkę umowy najmu pojazdu zastępczego pomimo braku jakichkolwiek ustaleń faktycznych w tym zakresie, podobnie jak zarzutu pozwanego;

II/ naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1/ art. 233 § 1 k.c. przez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przez brak wszechstronnej analizy materiału dowodowego i jego oceny w sposób dowolny, odmienny od rzeczywistych prawidłowych ustaleń, które winny zostać dokonane, a w szczególności wobec przyjęcia, że powódka nie wykazała całości dochodzonego roszczenia, w szczególności w części dotyczącej wysokości poniesionych kosztów naprawy pojazdu oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego, które potwierdzają nie tylko dołączone do pozwu faktury VAT, wystawione za najem (f-ra (...)) i naprawę (f-ra (...)), których treść nie została zaprzeczona przez pozwanego a ponadto potwierdzona zeznaniami powódki oraz opinią biegłego J. K.,

2/ art. 210 § 2 k.p.c. w zw. z art. 230 i art. 232 k.p.c. wobec przyjęcia, że powód nie wykazał zasadności swojego roszczenia dotyczącego pełnej wysokości poniesionych kosztów naprawy pojazdu oraz kosztów najmu pojazdu zastępczego, a zwłaszcza celowości i czasookresu trwania umowy najmu, podczas gdy strona pozwana nie wypowiedziała się merytorycznie w przedmiocie twierdzeń powódki co do poniesienia wskazanych kosztów, a zwłaszcza czasu i zasadności wynajęcia samochodu zastępczego oraz kosztów naprawy pojazdu powódki, co winno zostać potraktowane przez Sąd jako okoliczność bezsporna, względnie przyznana przez pozwanego;

3/ art. 217 § 2 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. wobec pominięcia dowodów w postaci:

a/ faktur VAT nr (...) wystawionych tytułem kosztów naprawy pojazdu powódki oraz kosztów pojazdu zastępczego,

b/ kosztorysu A. dołączonego do pozwu, potwierdzającego sposób wyliczenia oraz rzeczywistą wysokość kosztów naprawy pojazdu powódki oraz technologiczny czas naprawy pojazdu ,

c/ opinii biegłego J. K. w zakresie potwierdzenia wysokości poniesionych przez powódkę kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz czasokresu trwania umowy najmu,

d/ zeznań powódki w zakresie potwierdzenia faktu dokonania zapłaty należności zarówno za naprawę pojazdu jak i kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz wszystkich kosztów poniesionych z tytułu naprawy;

4/ art. 224 § 1 k.p.c przez zamknięcie rozprawy i wydanie wyroku pomimo nierozpoznania roszczenia w zakresie zasadności żądania pozwu dotyczącego zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz wszystkich kosztów poniesionych z tytułu naprawy;

5/ art. 328 § 2 k.p.c. przez wadliwe uzasadnienie podstawy faktycznej oraz prawnej wyroku, wobec nie podania podstaw oddalenia powództwa w zakresie kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz części kosztów najmu pojazdu powódki, przyczyn pominięcia faktur VAT za naprawę pojazdu oraz najem pojazdu zastępczego, zeznań powódki oraz części opinii biegłego J. K., która uzasadniała przyjęcie braku nadmiernej wysokości kosztów naprawy, a także wysokości kosztów i czasokresu trwania umowy najmu pojazdu zastępczego, a ponadto wobec braku prawidłowego uzasadnienia podstawy prawnej zaskarżonego orzeczenia, które ogranicza się jedynie do lakonicznego wskazania przepisów k.c. i k.p.c.,

6/ art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. wobec braku obciążenia pozwanego całością kosztów postępowania w sprawie i stosunkowe ich rozdzielenie, pomimo wykazania przez powódkę przeważającej części dochodzonego pozvem roszczenia;

III/ sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na przyjęciu, że powódka nie wykazała zasadności całości roszczenia z tytułu kosztów naprawy pojazdu i najmu samochodu zastępczego, pomimo ustalenia przez Sąd faktu korzystania z takiego samochodu, stanowiące konsekwencję:

1/ częściowego pominięcia opinii biegłego J. K., całkowitego pominięcia faktur VAT z tytułu naprawy oraz z tytułu naprawy oraz najmu pojazdu zastępczego, potwierdzających brak wygórowanego charakteru roszczenia, a ponadto zasadności roszczenia w zakresie wysokości kosztów najmu pojazdu zastępczego, stanowiących pochodną technologicznego czasu naprawy pojazdu powódki, potwierdzonego również opinią biegłego J. K.,

2/ pominięcia faktu braku zaprzeczenia przez pozwanego treści dokumentacji wystawionej tytułem najmu pojazdu zastępczego, a nawet bezsporności tej okoliczności (str. 5 odpowiedzi na pozew), potwierdzających brak pozorności tej umowy,

3/ przyjęcia, że stawka czynszu najmu pojazdu na rynku lokalnym odbiega w istotnym stopniu od średnich rynkowych stawek wynikających z opinii biegłego, gdy tymczasem biegły ustalił uśrednioną wartość czynszu oraz łączną należność z tego tytułu, stanowiącą pochodną technologicznego czasu naprawy pojazdu powódki, w kwocie odpowiadającej zasadniczej części roszczenia powódki.

Podnosząc powyższe zarzuty powódka domagała się zmiany zaskarżonego wyroku przez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie tego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W każdym przypadku powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego.

Ponadto powódka zgłosiła szereg wniosków dowodowych, a to z zeznań trzech świadków oraz dokumentów na okoliczności związane z zawarciem umowy najmu pojazdu zastępczego. Podała, że potrzeba zgłoszenia tych dowodów powstała dopiero na etapie postępowania apelacyjnego a to wobec stanowiska Sądu Okręgowego zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji. I zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

SĄD APELACYJNY ZWAŻYŁ CO NASTĘPUJE.

Apelacja powódki okazała się uzasadniona jedynie co do kwoty 4 441, 20 zł..

Wbrew zarzutom powódki ustalenia Sądu I instancji nie budzą zastrzeżeń. Sąd Apelacyjny uznaje je za własne, z przedstawionymi niżej zastrzeżeniami.

W szczególności rację ma Sąd Okręgowy, gdy przyjmuje, że brak było podstaw do ustalenia, że powódka zawarła z M. S. (1) umowę najmu pojazdu M. P., na okres 117 dni, z łącznym czynszem najmu 35 100 zł. Wbrew wywiadowi powódki okoliczność ta nie była bezsporna między stronami. W odpowiedzi na pozew pozwany nie zakwestionował co prawda wprost samego faktu zawarcia umowy, wskazywał jednak na zawyżony czynsz i brak należytej staranności w wyborze osoby wynajmującego. Na tym etapie procesu pozwany nie wiedział jednak, iż wynajmujący M. S. (2) jest byłym mężem powódki. Po powzięciu tej informacji pozwany zakwestionował ważność przedmiotowej umowy najmu, w piśmie procesowym z dnia 17 kwietnia 2013 r (k. 198). Pełnomocnik powódki, po doręczeniu mu odpisu w/w pisma, winien był zgłosić wszystkie dowody na okoliczność faktu zawarcia umowy najmu samochodu zastępczego i jej treści. Dowody zgłoszone w apelacji są, w świetle reguły procesowej z art. 381 k.p.c. oczywiście spóźnione, dlatego też Sąd Apelacyjny oddalił wniosek o ich przeprowadzenie w postępowaniu apelacyjnym. Nie sposób zgodzić się z powódką jakoby dowody przeprowadzone w tym przedmiocie przez Sąd I instancji, stanowiły dostateczną podstawę uwzględnienia powództwa o zapłatę kwoty 35 100 zł. Zarówno umowa najmu z dnia 5 sierpnia 2010 roku jak i związana z nią faktura z dnia 1 grudnia 2010 roku, nr (...), są dokumentami prywatnymi a ich walor dowodowy jest ograniczony w sposób wskazany w art. 245 k.p.c. Sąd Okręgowy powziął w pełni uzasadnione wątpliwości co do samego faktu zawarcia umowy. Sąd Apelacyjny przedmiotowe wątpliwości podziela. Jeśli weźmie się pod uwagę relacje pomiędzy powódką a M. S. (2), fakt, iż pojazdem w trakcie wypadku kierował wspólny syn w/w osób, znaczne zawyżenie ceny najmu, zawarcie umowy z góry na 117 dni, czy też sam numer faktury „1”, mimo wystawienia jej w dniu 1 grudnia 2010 r, czy też wreszcie niestanowcze zeznania powódki w tym przedmiocie – nie sposób przyjąć bez zastrzeżeń, że czy dokument z dnia 5 sierpnia 2010 roku odzwierciedla rzeczywistą wolę powódki i M. S. (2) a co za tym idzie, nie sposób fakt ten ustalić w sposób stanowczy. Jeśli dodatkowo uwzględni się, że powódka nie okazała dowodu zapłaty należności objętej fakturą z dnia 1 grudnia 2010 roku, przedstawiony przez powódkę materiał dowodowy uznać należy za zdecydowanie niewystarczający dla ustalenia faktów przez nią twierdzonych. Zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jak też innych przepisów prawa procesowego i materialnego, związanych z oddaleniem tej części powództwa, są oczywiście bezzasadne. To czy umowa zawarta przez powódkę M. S. (2) miała charakter pozorny nie było przedmiotem niniejszego postępowania, stąd też zarzut naruszenia art. 83 § 1 k.c. jest bezprzedmiotowy. Przyczyną oddalenia powództwa jest niemożność ustalenia czy powódka i M. S. (1) rzeczywiście złożyli oświadczenia woli objęte dokumentem z dnia 5 sierpnia 2010 roku.

W pozostałej części – to jest co do kwoty 4 441, 20 zł – apelację należało uwzględnić. Sąd Okręgowy zasądził na rzecz powódki od pozwanego, tytułem zwrotu kosztów naprawy samochodu, kwotę 83 509, 17 zł. Kwota ta wynika z opinii biegłego J. K.. Biegły na zlecenie Sądu sporządził opinię na okoliczność „ustalenia kosztów naprawy samochodu powódki”. Powyższa teza dowodowa nie była prawidłowa. Samochód powódki został już naprawiony a przedsiębiorca, który dokonał przedmiotowej naprawy, wystawił na rzecz powódki fakturę nr (...), na kwotę 87 950, 37 zł. Rzeczą biegłego było zatem nie tyle „ustalenie” wysokości kosztów naprawy, ile – wobec zarzutu pozwanego, że koszty wskazane w fakturze są zawyżone – jej weryfikacja, pod kątem ustalenia czy objęte nią naprawy pozostają w związku przyczynowym z wypadkiem oraz czy zastosowane przez przedsiębiorcę stawki mieszczą się w granicach stawek stosowanych przez tego typu przedsiębiorców (zakład nieautoryzowany). Biegły, poniekąd z własnej inicjatywy dokonał weryfikacji przedmiotowej faktury, wskazując, że jest ona uzasadniona do kwoty 83 509, 17 zł, ostatecznie zasądzonej przez Sąd Okręgowy na rzecz powódki. Ani z samej opinii, ani z pisemnego bądź ustnego jej uzupełnienia, nie wynika w sposób jednoznaczny, jaka była przyczyna zweryfikowania rachunku – mimo, iż powódka takie pytanie wprost zadała biegłemu w zarzutach od opinii podstawowej. Biegły ostatecznie nie zakwestionował zakresu dokonanej naprawy, przyjął natomiast inne ceny poszczególnych części zamiennych (aktualnych na datę wystawienia faktury) oraz, jak się zdaje, inną średnią stawkę roboczogodziny. Z opinii w żadnym razie nie wynika, by stawki zastosowane

przez przedsiębiorcę odbiegały in plus od występujących na rynku lokalnych, bądź też by ceny części zamiennych określone przez przedsiębiorcę na datę ich zakupu były nieprawidłowe. Trafnie podkreśla powódka w apelacji, że nie miała obowiązku poszukiwać najtańszego zakładu naprawczego, skoro ten, który wybrała był dla nie lokalizacyjni dogodny a ceny i stawki przez niego stosowane nie były nieadekwatne (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 1997 r, I CKN 385/97, Lex nr 50530).

Dlatego też Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w omawianej części i zasądził na rzecz powódki całą kwotę objętą fakturą wystawioną przez P.U.H. (...) w I..

Wbrew zarzutom apelującej rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w przedmiocie kosztów procesu nie naruszało przepisów wskazanych w apelacji. Sąd Okręgowy stosunkowo rozliczył te koszty w relacji do proporcji, w jakiej każda ze stron wygrała sprawę. Po zmianie rozstrzygnięcia o roszczeniu głównym, w sposób wyżej wskazany, Sąd Apelacyjny adekwatnie zmienił też orzeczenie o kosztach procesu. Powódka poniosła koszty w kwocie 10 470 zł, pozwany w kwocie 5 517 zł. Wynika to z prawidłowych obliczeń Sądu I instancji. Ostatecznie powódka wygrywa sprawę w około 72 %-ach, pozwany w 28% -ach. Powódka powinna otrzymać zwrot 7 538 z, zaś pozwany zwrot 1 544, 76 zł. Różnicę w/w kwot zasądzono od pozwanego na rzecz powódki.

Podstawę powyższych rozstrzygnięć stanowi przepis art. 386 § 1 k.p.c. W pozostałej części apelację powódki oddalono, jako bezzasadną, w oparciu o przepis art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na zasadzie art. 100 k.p.c., stosunkowo je rozdzielając. Apelacja powódki została uwzględniona w 11%-ach, pozwany wygrał zatem w 89 %-ach. W postępowaniu apelacyjnym powódka poniosła koszty w wysokości 4 678 zł, pozwany – 2 700 zł. Powódka winna więc zwrócić pozwanemu kwotę 2 403 zł, pozwany powódce – 493 zł. Różnicę zasądzono na rzecz pozwanego od powódki.